

ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA V MARIBORU

II 464

N 29. 8. 1955/2160

LOVSKI ZAPISKI

V MEDVEDOVEM BRLOGU, 4. MARCA 1905.

Kaj je Požeruharjev Gropa iz Lačnega brda svoji ženi od vezovanja prinesel domov?

I.

Due 24. februarja vsacega leta praznujemo praznik svetega „Balantina“, kojemu je posvečena svetom znana romarska cerkev na Limbarski gori.

Istega dne slavi svoj imendan znan gospod iz Kranja, — ki za to nič ne more, da so ga krstili na to ime, ker mož pri krstu zoper sklep botra in botrice protestovati ni smel in tudi ne mogel — bil je namreč takrat star samo 72 ur — in ki ga v sedanjih razmerah — po krstu preteklo je že skoro 50 let, moramo prištevati najupljivnejšim možem prijaznega našega Kranja — metropole Gorenjske — in čegar beseda v Kranju mnogo zaleže, če mu je ne izpodkoplje znani testamenti-faktor tehant Koblér — kar se pa temu do danes še nij posrečilo — če smo prav informirani.

V spričo staro-slovanske gostoljubnosti ima omenjeni gospod lepo in vse hvale, posnemanja ter priporočljivo navado, da povabi na nedeljo pred ali po svetem Balantinu vse svoje ožje prijatelje na vezovanje svojega godu, to je na pojedino ali pir ki se vrši pri sv. Joštu nad Kranjem.

Med temi nahaja se tudi Požeruhov Gropa iz Lačnega brda — čegar grajščina se nahaja tam nekje na slovensko-nemški jezikovni meji v tujem Korotanu.

Gropa nikoli ne zamudi te prilike in sicer radi tega ne, da obnovi staro prijateljstvo z omenjenim kranjskim velmožem — prijateljstvo, sklenjeno med njima vspričo gromenja topov in žvižganja svinčenk prilikom okupacije Bosne!

Varuj Bog, da bi kedo mislil, da prihaja Gropa na vezovanje k sv. Joštu samo radi tega, ker se mu cedijo sline po izborni pečenih purmanih, ki tvorijo predposlednjo jed pri tej pojedini in ki jih ume mežnar-gostilničar pri sv. Joštu tako ukusno pripraviti, da se z njegovo kuharsko umetnostjo ne more nitii kosati francoski kuhar prvega pariškega hotela!

II.

Tudi pred nekaj leti — letnico smo pozabili, — sicer pa ista nij odločilen faktor — vezovalo se je Balantina pri sv. Joštu.

Prihitelj je tudi iz tužnega korotana Groga — od vseh strani burno pozdravljen.

Groga je star lovec, ki trdi, da se je okupacije Bosne udeležil kot c. in kr. lovec ter poveljeval onemu voju, ko je zavzel Jajce — dasiravno o tem avstrijska vojna zgodovina ničesar ne ve. — Lovec je pa tudi še sedaj, ker pripoveduje, da ima na koroški svoji grajščini nebroj ščurkov, ki lezejo na dan recte na spregled takrat, ko se luči pogasnejo — in da jih lovi z roko, kar jih pa z roko poloviti ne more, da jih pa potem s kropom popari in „fenta“.

Po vsem v redu vršilo se je vezovanje, in ž njim združena pojedina, v popolno zadovoljstvo godovnjaka in vseh povabljenih gostov — sosebno tudi Groge — lovca ščurkov.

Le ta bil je vsled dolgega potovanja po železnici ter strme pešpoti po visokem snegu pri sv. Joštu — gazil ga je včasih do pasu in zagazil tudi nebrojnokrat v zameto, iz kojih se je le z težko mujo (ipsissima verba) sam izkopal — silno lačen in žejen ter utrujen.

Dišalo mu je torej kosilo izborno, najbolje pa purmani, kojih jednega je pospravil sam pod streho svojega utrujenega telesa.

Ker je Grogo zeblo, zalival se je tudi pridno z izborno kapljico mežnarjevo; pil je samo rebulo.

Ko je bil Groga nasičen in napojen tako, da si je moral na telovniku odpeti vse gumbe razun zgornjega, pri hlačah pa zgornja dva — obrne se do godovnjaka:

„Ti, preljubi moj Balantin, tolko je purmana ostalo; pri nas na Oroš'em jih pa nimamo nič; al' ni škoda jih puščati? Mar bi jaz ene par štikeljcev svoji ženi na Lačno brdo nesel, da bi jih okusila; saj kaj tako fajnga še ni nikoli jedla! Vzel bom pa tako samo ostanke, samo kosti, da bo obirala, samo obirala!“

„Vzemi prijatelj, kar hočeš, pa nesi svoji soprogi“, — odvrne godovnjak — „vsaj za to so purmani tukaj, da se snedo!“

„A tok lahko vzamem? — Mežnar, mal' ppirja! — Kako bo moja žena vesela! Tega T' pa ne bo n'kol' pozabila de T' rečem n'kol'!“

Groga je namreč rojen Ljubljčan in svojega rojstva ne more zatajiti vkljubu temu, da biva vže preko 30 let v Korotanu kot grajščak.

Dobivši zahtevani papir od mežnarja, zavije Groga šest komadov purmana v šest zavitkov ter jih spravi v šest žepov obširne svoje zimske suknje — več žepov namreč ta suknja v največjo žalost Grogovo imela ni.

Vendar si je pa bil zavil vsaj poldruega purmana v teh šest zavojev — da ga ponese ženi. —

Odhod iz sv. Jošta določen je bil na drugi dan zjutraj.

Ker je bil Gropa utrujen, premražen, nasičen, napojen in imel vrhu tega svoj plen — poldruzega purmana — priporočil se je celi slavni družbi ter se zleknil na klop ob peči ter zasmrčal in smrčal spanje pravičnega; svojo zimsko suknjo s pridobljenim plenom obesil je bil zraven sebe na polico. — Gropa je smrčal, smrčal in smrčal. — Pustimo ga smrčati.

Kar se domisli veseljak iz omenjene družbe Suhovrharjev Martin grajščak mokronoški, med nami rečeno tudi Oberjager: „Napravimo Grog i špas! — Požeruharjev Gropa se mu pravi, iz Lačnega brda je doma, zamenjajmo mu purmana z okleški!“

S frenetičnem odobravanjem — kojega pa Gropa vsled svoje utrujenosti in smrčanja slišal ni — sprejel se je ta predlog hudomušnega mokronoškega samodržca in jagra, ki ima še celo čez mokronoško „rihto“ govoriti, ker je bila ista takrat nastanjena v njegovi grajščini in je mogoče še danes, če se ni rešila njegovega avtokratstva!

Predlagano — soglasno sklenjeno in — storjeno!

Iz šesterih žepov zimske suknje Korotanskega grajščaka pobrali so se vsi zavitki, lepo odprli, komadi fino dišečega purmana pobrali ven in isti poručali za zadnje okrepilo pred odhodom v posteljo — mesto teh pa so se v isti mastni papir zavila mala polenca, ki so imela prilično podobo prejšnjih purmanovih kosov. Teh šest zavitkov — vsebujočih surogat Joštovih purmanov — uteknilo se je Grog i v šest žepov njegove zimske suknje, nakar se je cela vesela družba odpravila k sladkemu počitku.

III.

Na vse zgodaj drugo jutro dvignili so se vezovalci iz svojih ležišč, da pohite domov; zbudili so tudi grajščaka Korotanskega.

Dvignivši se iz svojega ležišča pretipal je isti predvsem vseh šesteró žepov svoje zimske suknje, da bi se prepričal, če se zavoji s sicer nedeklerirano vsebina „purman“ v isti še nahajajo.

Potem ko se je prepričal, da je še vedno šest mastnih zavojev — vsebina vsekakor „purman z vezilne pojedine“ — v njegovi suknji, odpravil se je urnih krač za ostalo družbo, ter jo dohitel ravno pri znamenju Gaštajskem.

Šli so vsi skupaj do kolodvora Kranjskega, kjer so se razšli; Kranjci krenili so jo domov, grajščaka mokronoški in Korotanski čakala sta pa vsak v isto svrho svojega vlaka. —

Gropa je opetovano zatrjeval kolegi mokronoškemu neizmerno veselje, ki ga bode imela njegova soproga, ko bode videla, kaj ji je od vezovanja seboj prinesel, „kaj pa še le če bode purmana okusila! Al' verjameš Ti, da tač'ga purmana jest še nisem jedel?“

„Verjamem, verjamem“, odvrne hudomušno smeje se grajščak mokronoški — „jaz tudi še ne! Saj bi bil jaz tudi rad svoji ženi en košček domov nesel v poskušnjo pa si me Ti prehitel, pa vse pobral, Ti umazanec!“

„Umazanec, umazanec, zakaj? Vsaj Ti ga rad nekaj odstopim“ — odvrne Gropa, — ampak tamle prihaja Tvoj vlak, ni

časa, da bi Ti ga dajal, drugače vlak zamudiš! Kar na vlak če se nočeš z opoldanskim vlakom peljati — moj vlak pa itak pride čez četrto ure! Kar brž vstopi! Zbogom, na svidenje prihodnje leto, če ne preje! Pa doma pozdrav!“

In korotanski grajščak zgine naglo iz pozorišča ter se poda v znano gostilno „prta zadnmo groš“ da se pokrepča s kozarčkom brinjevčka, med tem, ko mokronoški njegov kolega vstopa v ljubljanski vlak, mrmrajoč med zobmi kletvico, ki je pa morala biti precej „kroftna“. Mokronožec se je namreč na vagonskih stopnicah — četudi je vstopil v prvi razred v kojem se vedno vozi in ni imel na rami svoje znane trocevke in tudi ne na hrbtu v povaljanem svojem „rukzaku“ proslulega svojega „dakelna“ kojemu so posebno pismo-noške hlače tako na poti, da vsake pismo-noške hlače raztrga — ker se je pri mokronoškem svojem gospodarju navzel nekaj humanistiške izobrazbe, prikrujoč si pri tem seveda izrek Catonov „Ceterum autem censeo, Caraginem esse delendam“ — po svoje, to je po pasje — češ, priftrogarske hlače so za raztrgat — izpodtaknil ter padel raz vlak, na koji je pa zopet skočil, potem ko se je isti že premikal ter moral plačati zaradi nedopustnega tega svojega ravnanja znatno globo!

IV.

Požeruharjev Gropa se je srečno pripeljal domov na svojo grajščino v Lačnem Brdu.

Mikalo ga je po potu pokusiti slastno pečenko purmanovo, ki jo je v šestih zavitkih, nahajajočih se v šestih žepih svoje zimske suknje, donášal svoji ženi.

A premagal ga je spanec.

Pri njegovem prihodu na grajščino ga veselo pozdravi njegova soproga Amorosa, povprašuje, kako se je kaj pri sv. Joštu imel?

„Jej, jej, jej“, odvrne Gropa, „tega Ti še povedati ne morem; tukaj sem Ti prinesel nekaj štikeljcev purmana seboj, ki smo ga tam jedl’; pa je bilo še veliko drugih špiž; purmana smo skor’ ta zadnga jedl, pa ni več šel, zato sem ga pa Teb’ tol’k seboj prinesel!“ ter ji pomoli onih šest mastnih zavojev.

Grajščakinja Amorosa — vsled tolike nenavadne pozornosti svojega g. soproga — na kojoj ni bila najmanje navajena — popolnoma presenetena, hlastno seže po prvem zavoju „purmana“ — purmanov takrat na Koroškem ni bilo, kakor smo že povedali — ter odvijje zavoj. — Čudom se začudi vspricho dejstva, da se nahaja v zavoju mesto purmanove pečenke polence — a ne reče nič.

Odvijje drugi, tretji, četrti, peti, šesti zavoj — povsod isti rezultat!

Jezna trešči vseh šest polenc svojemu soprogu pod noge, češ „če hočeš koga za norca imeti in ga vleči, izberi si drugega osla, pa ne mene!“

Gropa pa kima in kima z glavo: „Kako to mogoče, vsaj sem bil poldruzega purmana pri sv. Joštu v papir zavil v šest

pakeljcev, pa ta narlepš' štikeljce sem bil izbral — če tud sem jih bil utaju — zakaj da b' se bili ti spremenil v porajkeljne? . . Vsaj pojedel jih po poti menda ja nisem? Jej, jej, jej, čudno, a, a, a!"

V.

Slednjič še pripomnimo, da bi bil na napačni sledi po piscu tega dopisa vsakdor, ki bi sumil, da ga je spisal Müllerjev gospod iz Vrhniške ali pa tisti gospod od ljubljanske krvave rihte, ki pripoveduje, da je že leta 77 Bosno okopiral čisto sam, pa samo enga trompetarja je imel seboj, da mu je Tagvah plozou in pa oba brez flinte!

Vrhniški jagri v Zaplani.

I.

Bilo je pred sedmimi leti o Vseh svetih.

Takrat lovi navadno slavno lovsko društvo vrhniško v lovišču v Zaplani in sicer skozi dva dni — zakaj, ve samo vrhniško lovsko društvo.

Zlobni jeziki trdijo, da ne morejo vrhniški lovci prvi dan faliti tega, kar lahko drugi dan, vsled česar se je baje po statističnih podatkih okrajnega glavarstva, za katere pa ne prevzamem nikake garancije, število divjačine ogromno pomnožilo.

Torej, kakor že rečeno, pred sedmimi leti lovilo je vrhniško lovsko društvo v lovišču v Zaplani!

Vsi prečastiti gospodje lovci, ne izvzemši tudi Orjaka, ki je bil pri Kustoci ranjen z laško kroglo in ki prenaša sedaj dotično kroglo kot privesek k uri, menda v ta namen, da mu služi v balanso, če tava po preširoki cesti vrhniški od vrhniške pivovarne domov v vrhniško apoteko — vsaj tam mora stanovati, da ga okroglotrebušni vrhniški lekarnar z vsemi mogočimi žavbami in tinkturami obvaruje prezgodnje smrti, ker omenjenega lovca velikokrat feršlag lovi — nastanili so se v Zaplani pri nekem kmetu, imenujmo ga Gnojniščarja, ter prišli tja prilično ob 9. dopoldne.

Nekaj lovcev se je namreč nastanilo v gostoljubni pristavi vrhniškega pivovarnarja na Zaplani, ostali pa seveda, katere je določil žreb, morali so si izbrati kot prenočišče Gnojniščarjevo hišo.

Ko so lovci gnojniščarji dopoldne ob 9. uri dospeli v svoje bodoče prenočišče, ogledali so si takoj lokalni teren — ker so skoro vsi stari vojaki, sosebno prijatelj z laško kuglo na verižnem obesku — ter konštatirali prvič, da se nahaja za hišo veliko gnojišče, katero obstoji vzpričo zimskih mesecev večinoma z stelje, pomešane z živinskim govnom, ter drugič, da se nahaja ravno vis-à-vis zadnjih izhodnih hišnih duri na nasprotni strani kmetsko stranišče.

Konšatovali so pa nadalje tudi to, da se preko gnojišča diametralno od vežnih duri prav lahko pride, ker gnojišče drži vsacega potnika. To se je prakticiralo celo dopoldne.

II.

Ob 10 uri so odrinili vrhniški jagri na lov v zaplanski revir. Kmet Gnojniščar, pri katerem je hotel del vrhniških lovcev prenočevati, izmislil si je pa v svoji brihtni pameti: „Take g'spude boš 'mov čez nuč, pa na smeja ti g'spudje dreka gledat', k' ga 'maš zunej za hiša nakapan'ga!“ Seveda si je Gnojniščar mislil s tem zadevno gnojišče.

Kmet Gnojniščar odpelje nato še istega dne s pomočjo svojih hlapcev in volov zadevni gnoj na svoje polje ter ga raztrese po svojih njivah.

III.

V mraku pridejo vrhniški k Gnojniščarju detaširani lovci nazaj, hoteči tamkaj prenočevati.

Seveda so si pred vsem skuhali večerjo, zalivali se pridno z vrhniškim pivom ter mantuanskim vinom.

V tem pa prime vrhniškega Marjančnika človeška potreba ter stopi iz kmetovega lokala ven, hoteč posetiti na nasprotni strani preko gnojišča ležeče stranišče.

Mož pa seveda ni vedel, da govna ni več tam, ter je, storivši dva koraka, padel v približno dve pedi globoko gnojnico; mož si pa iz tega ni veliko storil, pač se je pa ročno pobral ter se vsedel na zašišno klopico, misleč si: „Vsaj dolgo ne bom sam!“

Kmalu na to priroma iz hiše vrhniški urar, ki je začutil isto potrebo, kakor Marjančnik, in ni se mu godilo prav nič boljše, nego slednjemu. Marjančnik se zasmije in pravi: „Priatelj, kar sem k meni sedi, vsaj bo še kakšen za nama prišel!“

Ni še dobro Marjančnik teh besedi izgovoril, ko stopi iz hiše Tršarjev Francelj ter skoči istotako v gnojnico. Marjančnik se zadere: „Sedaj smo pa že trije!“ Tršarjev Francelj tudi sede k prvoimenovanima dvema.

Čez nekaj časa pa prilomasti iz hiše orjak, že zgoraj popisan in znan iz laške vojske iz leta 1866., ki nosi laško kroglo kot privesek na urini verižici. Namesto pa da bi on, kot prvoimenovani trije predniki, stopil v gnojnico, prekucne se v celi svoji dolžini na obraz in trebuh v to mlako tako, da je nekaj gnojnice, kakor je zatrjeval proti svoji navadi, popil ter pričel na vse nagravžne viže klicati na pomoč, kleti in pridušati se ter se premetaval v dotični gnojnici kakor riba na suhem.

Prileteli so na to vsi ostali vrhniški jagri, ki so bili pri Gnojniščarju vkvartirani — bilo jih je samo še troje — na pomoč ter izvlekli „Laha“ iz kaluže. Vsi štirje mokri poštenjaki so pa potem v Gnojniščarjevi hiši slekli vso mokro obleko ter dali isto sušiti k zakurjeni peči, kar je povzročilo nepopisen smrad, vsled česar so neizkopani jagri pobegnili in se je drugi dan vršil lov samo s tem rezultatom, da je prijatelj Ivan Johan Antriga ubil s prvim strelom srnjaka, z drugo cevjo pa velikega zajca, od katerih enega in drugega se je trdilo, da sta bila že popred obstreljena in da so jih psi vjeli ter jih je prijatelj Ivan Johan samo pobral. Konštatovalo se je tudi, da njegova puška istega dne izstreljena ni bila.

Komu verjeti.

Veliki lovec Ivan Johan Andriga, proti kateremu je Samiel iz „Freischütza“ čisto navaden začetnik, da ne rabim ostrejšega izraza, pripovedoval je zadnjič v veseli družbi v Horjulu:

„Kaku ta preklet' Müller laže!‘ Zadn'č je men dopovdovov, de je na en š's pet vran ubov. To pa n'kokr ni mogoče, tega Müllerju na verjamem. Ampak jest sem j'h pa na en š's! Pa še dve sta b'le plezerane; pet s'm j'h pa pobrav!“

Zajca pa jereba na en š's!

„Per Svetmo Jošt sem jagov“, je pripovedoval zadnjič Suhovrharjev Martin, „pa v Čepulah sem jagov, tem preke Škofji Lok'. Pa tam ni moja jaga, kokr vsi veste, ampak „Pikca“ m' je ke čez grenco ušla, pa sem s' mislu: „Če „Pikca“ tam jaga, zakaj pa b' tud' Ti mau na raub'shcou“.

„Pa se postav'm ke za 'n rof, pa čakam. Tujga jagra pa od n'kodr ni b'lo slišat. A m' na pržene Pikca enga kapital-zajca glih tako ta pemske sorte, kokr so j'h bli lblansk' jagri spustl, če se ne mot'm, so j'h plačal po 14 goldinarjev od štuka, nagliho po pot preke men. Prleti tist frdaman zajc po pot do ane skale ke k an smrek. Na zlažem se prov n'č, če pravm, da je bla smreka najmen 30 sovdašk'h šritov vsoka. Pomer'm jest ke po tistmo zajc' — pa firarje sem mov not k' je ta najbl živ šrek'l — urežem pa grem pobrat. Pa koga sem biv pobrav? Tistga zajca, po kterm sem strelov, pa še 'nga jereba borštnga, k' je biv sedov na vrh smreke. Šreklni so bli namreč od skale odletel, pa so šle nagliho v lft, so pa še tistga jereba, k je na vrh smreke sedov, dol zbil“.

Š's skoz zadnjo nogo in pa skoz uho.

„Tist lblansk dohtar, k so s Škufje Luke doma, pa obene soje jage nimajo, pač pa hdo rad kibicirajo če le morjo pr kašn jag na gamse gor v Begunšč pr Auerjovmo Žorž, so bli zadnč ankrat prpovdval, da so z anm kuglšusam ubil anga srnaka, pa da tist srnak ni biv nkamr drgam lederan, kokr sam v ta desno zadno nogo, pa v ta desn uhu, pa de je koj padu, de je kar vs, na 'n bait crknu. Ta drug jagr, ki smo bli zravn pa tu poslušal smo pa djal, de tu ni mogoče, na kar so tist gospud, k majo, mem grede povedan v Štruklov hiš v Lblan kanclijo, rekl: „Če men na vrjamate, pa tistga finfarja prašajte, k je biv zraven“. Pol smo pa mi tistga finfarja prašal, je pa djav finfar, de je blu tu res, kar so tist gšpud povedal, pa de se je tu samo zatu zgudl, k se je takrat k so tist gspud dohtar strelal, srnak s ta desno nogo za ta desnm ušesam praskov.

Ob anm je pa tud tist finfar tistmo gspud dohtarji, precej na glas povedov na uhu: „Gspud, če se kej zlažeja, nej se pa prhodnč bl pametn zlažeja, de nav treba toko težkga izgovora akul jeskat“.

Lovski izgovor.

„Ti Čušov Franek“ — ta je najboljši „trajbar“ pri brakadah, ker prestavi svojo nogo štirikrat v istem času, ko jo navadni gonjač prestavi samo enkrat — prime pred nekaj dnevi Lešičnikov Anza prvoimenovanega — „Ti si pa včeraj hodil po Ljubljani z neko damo! Le čakaj, naj to Tvoja soproga izve! Jaz ji seveda kaj tacega pravit hodil ne bodem, vsaj sva oba jagra, varuj se pa ljubljanskih jezikov!“

„Kaj Anza?! da sem jaz včeraj z neko damo po Ljubljani hodil?! To ni res!“

Reč je marveč taka:

1. takrat ko misliš Ti, da sem z dotično damo hodil po Ljubljani, sedel sem jaz v oštarij pr Lindet’;

2. je bila dotična dama itak moja sestrična;

3. pa sploh jaz nisem bil dotičnik, ki je ž njo hodil in jo spremljal!“

Škofjeloški „letajn“.

Pa je jemu ankat škofjeluškega notarja jager — tist pa gl’h navim, kok’ de se piše in kok, de se mu prau’ tist pa vim, de so ga še u en’h cajtngah, k s’ drukaja tam nik na Koroškm, mende u Clovc mil’, zetu, k’ je biu ta najvič vidr’ ujeu — mo’nga fantka u Iblan, de je hodu tam u ta prv klas, de b’ se biu prvadu mau ta latinske šprahe — zetu k’ sem jest — če tud’ sem notarja jager — pa le mislu — dobr’ b’ blu, če b’ Jožk’ mau po latinsk znou, če že za družga ne bo, b’ pa lhku m’nistrirou!“

Pa pride fantek Jožk domu, pa prnese prjohe iz ta pruga klasa ta prve iblanske gimnazije, tam k’ je za drektarja tist’ gspud, k’ smo mu včas’h rikl’ Seneka k’ je še min cvajte dau ’z tistga gigenstanda, k’ se mu je rikl’ Logik’, de zavol’ tiga nism mogu jt u lemenat, de m’ polej na blu triba skrbit’ za suje otruke — ’n čist en dobr’ cajngn’s, sam u letanjn je mou „cvajte“.

Trišto tavžent pohanih hudičev nej te vzeme, pa vsak nej bo druge farbe — sem riku — kok je tu, de je fant u Leblan u letajn tok slab doma pa tok preklit lita, de ga nej za ugnat!?“

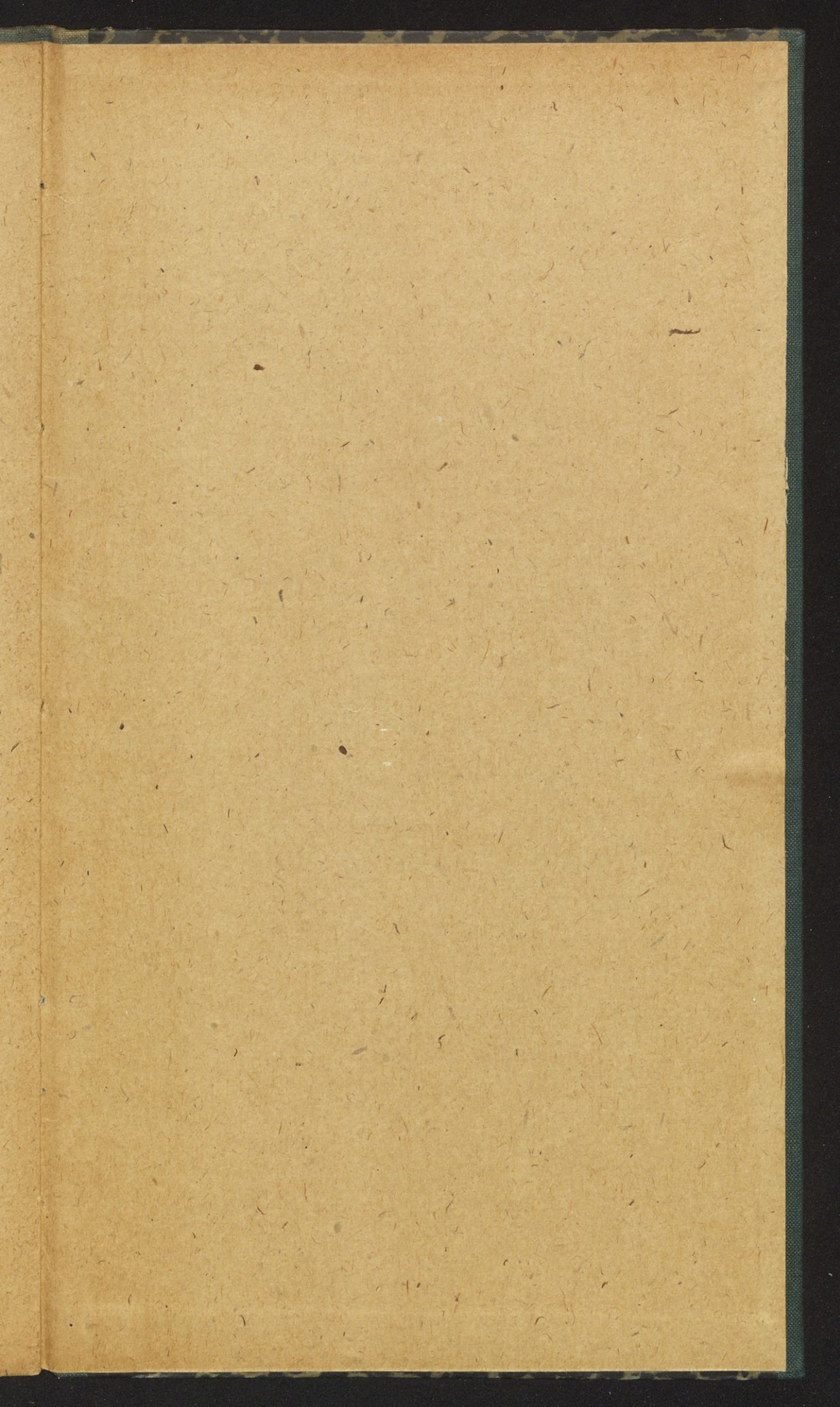
Kir je bulš’ gvir?

„Kaj boš ti govoru, prezident našga jagrskega društva na Vrhnk, de s z vsakm roram eno srno ubu?“

To ni nč!

Zadnč jh je k men na štant pršlu u enmo trib u novmo revir pet, pa sm vsh pet faliv, pa sm mou tist ta nou gvir na pet susu k jh Kaiser u Leblan prdaja!

Pol nej pa kdu reče, da jest slab strelam, k sem pet sušu dau al nej pa še potlej tist leblansk dohtar — k je u Rakitn srnaka na 110 šritov s kuglo ubu, tok de je vs na en brt crknu — okul gofla — de je en ror na kuglo n pa glih roka bl gvišnu n pa bul k k pa en tak gvir, ki poka tulku cajta, de je prazn če tud nč na pade n pa če ma prou tist gvir pet sušu! Sej se tla vid, de tu ni res!“

Univerzitetna knjižnica Maribor

S

II 464

095502160

COBISS a